

Politiken

12/12/96

Embla

Fællesnordisk løft

■ JAZZ

Copenhagen Jazz House:
Embla Nordic
Project, søndag den
8. december.

I flere år har bassisten Niels Præstholm været den drivende kraft i kvartetten Embla, men udover gæstespil med denne gruppe er det ikke alverden; vi har hørt til ham, i det mindste ikke i Jazzhuset. Nu er gruppen reorganiseret og var ved denne lejlighed tilføjet en strygekvartet med gængs besætning, og om om det så bliver til mere end denne turné må tiden vise, men selv en enkelt aflytning efterlod mig med et klart ønske, om at denne musik måtte blive fastholdt på cd på trods af, at det jo ikke netop skorter på danske jazzudgivelser i disse år. Nåja, dansk og dansk, tre af musikerne var faktisk svenske, nemlig trompetisten Staffan Svensson og tenor- og sopransaxofonisten

Thomas Gustavson (begge har vi mødt som medlemmer af gruppen Entra Live) og cellisten Fredrik Lindström. Guitaristen og sangeren Nils Olav Johansen er norsk (hans navn kan jeg til gengæld ikke mindes at være stødt på tidligere), men både Præstholm og trommeslageren Anders Hentze foruden tre af strygerne er dog herhjemmefra, så måske alligevel.

Men hvor Embla i sin tidligere inkarnation kunne forekomme noget bundet i spillet, måske lidt tør, var der i aftenens musik for større besætning (og det var ikke mindst bemærkelsesværdigt hvor godt strygerne var integreret, både individuelt og som gruppe) en livfuldhed og et udsyn, der rakte fra det afmålt lidenskabelige (*Rhinos at large* med overraskende spanske referencer i Hentzes uortodokse trommespil) over et roligt hvilende stykke (som jeg ikke opfangede titlen på), meditative uden at blive stillestående og med Svenssons klart

disponerede og økonomiske trompet i centrum til den længere *Imaginary Folklore*, hvor Johansens sang (eller måske snarere brug af stemmen) uden at stykkets kontinuitet blev brudt kunne spænde fra samisk sang over det muezzinagtigt messende til strejf af den gamle blues-sanger Blind Willie Johnson, alt ordløst og i et mørkt knurrende toneleje. Det var nok et genhør værd.

Det var bestemt også Præsthølm's egen sans for at holde musikken sammen med et fyldigt og sine steder helt ortodokst swingende basspil, så man aldrig var i tvivl om, at det var jazzens sprog der var udgangspunktet for hans musik, og selv om også en længere strygerpassage i et af stykkerne havde klare tråde bagud til amerikansk kompositions-musik et par generationer tilbage, føltes det kun som en naturlig udvidelse af hans musikalske spektrum og ikke en påklistret kuriositet.

THORBJØRN SJØGREN